

Laura PETRIN

Posebna pohvala
v kategoriji 10–13 let

Zapis št. 0

Ta resnični opis našega življenja v času 500 let p. št. N.– (po štetju Nadzornikov) pišem v upanju, da ga bo v daljni prihodnosti nekdo našel. To pišem z željo, da se ta katastrofa, ki jo doživljamo sedaj, ne bi nikoli več ponovila. Ti, srečnež, ki si ta zapis našel, si zadolžen za to, da ga predaš naprej in ljudi obveščaš o kruti preteklosti, ki se je dogajala na tem svetu. Ti si edino upanje vsega človeštva, zato se potruji in me ne razočaraj. To je namreč edini zapis na svetu. Zapisi so prepovedani, jaz pa sem ga lahko napisala samo zato, ker so moje misli preveč močne in velike, da bi ostale v glavi. Zato me res ne razočaraj.

Po dolgem spancu brez sanj, ki jih na tem svetu ni že več kot petsto let, odprem oči. Želim si, da bi imela oči zaprte za vedno in da nikoli več ne bi videla sveta. Vendar nam tega ti prekleti Nadzorniki ne dovolijo.

Vsak dan se vsi ljudje zbudimo istočasno. Ob tisti uri, ki si jo zamisli eden od dvanajstih Nadzornikov. Tako se imenujejo ljudje, ki so priplezali na vrh družbene lestvice. Diktatorji. Vplivneži. Skratka tisti, ki lahko upravljajo druge ljudi, Ponižnike. Tako nas Nadzorniki kličejo. Mi pa njih kličemo Hudičeva dvanajstica. Ta torej odloča, kdaj bomo jutraj vstali, kdaj bomo šli spat, kdaj se bo kdo rodil in še bi lahko naštevala. Prepovedujejo veliko stvari, na primer sanje. Ker v sanjah se lahko rodi veliko različnih zamisli. Nadzorniki pa nočejo, da bi Ponižniki postali eni izmed njih. Tisti na vrhu piramide so lahko zgolj potomci Nadzornikov, ki so bili tam na začetku. Čista aristokracija, bi lahko rekla.

Hitro vzamem tabletko z okusom sveže pečenega kruha in robidove marmelade in jo pogoltnem. Nato se odpravim v garderobo in si nadenem filtrirno masko. Namestim si jo na pobrito glavo. Ja, prav si slišal. Pred tremi leti je Hudičeva dvanajstica uvedla novost, da moramo imeti vsi pobrite glave, da bi si lažje naredili filtrirne maske. Sicer sem se že kar navadila, ampak zelo pogrešam svoje lase. Bili so tako lepi. Zelo gosti, mehki in kostanjeve barve. No, zdaj jih nimam več, si pa lahko zato lažje namestim masko.

Odprem težka kovinska vrata in stopim ven. Zaprem oči in vdihnem. Vdihnem težek, kiselkast in skoraj siv zrak, ki ga maska dokaj hitro očisti. Zopet odprem oči in pogledam na svojo levo roko. Vanjo je vgrajena čisto majhna digitalna tablica, ki kaže, koliko vdihov še lahko naredim v tem dnevu s to masko. Tudi mi, normalni ljudje, smo razdeljeni na sloje. Bogati, revni in nekaj vmes med tema, smo srednji. Vsi pa delamo za plačo, s katero si lahko zagotovimo tablete, dom in število vdihov v zunanjem svetu. Preostalo mi jih je še 8765, če pa mi jih bo začelo zmanjkovati, si jih bom nekaj kupila v trgovini s pripomočki za dihanje.

Hodim po prašni cesti in premišlujem o stvareh, ki jih verjetno nikoli ne bom doživela. Babica mi je pred nekaj leti pripovedovala zgodbe iz preteklosti. Pripovedovala mi je o zelenih travah, čistem in kristalnem morju, ptičjem petju, živalih nasploh, čistem zraku, ki si ga lahko vdihaval tudi brez maske, in soncu. Vsega tega zdaj ni več in res ne morem verjeti, da nekoč ni bilo sivega neba, celo sonce ga je razsvetljevalo.

Oziroma Sonce. Z veliko začetnico. Vse stvari, ki so bile v preteklosti, bi lahko napisala z veliko začetnico. Neizmerno jih spoštujem, čeprav jih nikoli nisem videla. Tako hrepenim po njih, čeprav jih nisem nikdar začutila in jih po vsej verjetnosti tudi nikoli ne bom. Moje hrepenenje je tako veliko, da bi se v njem lahko kar utopila. Škoda, da so me od domačih ločili, ko sem dopolnila trinajst let. Od takrat naprej živim sama in skoraj v izolaciji. Z njo so tisti na vrhu dosegli, da se ne bi mogli razmnoževati prej, kot nam je odobreno. Škoda, pomislím. Celó večnost bi lahko poslušala babičine zgodbe.

Zdaj pa še malo o katastrofalnem okolju, v katerem živimo. Pogledam navzgor proti nebu in vidim samo sivino. Pusto, otožno, brezupno sivino. Ta sivina je tako srce parajoča, da je moje srce razkosano na tako majhne koščke, da se jih ne da prešteti. Vsak dan je soparen in vroč. Vendar ta vročina ni prijetna toplina, ampak grozna, težka gmota vročih plinov, ki nenehno pritiska na ljudi. Živim v mestu, zato moram nenehno paziti, da se ne zaletim v kakšen dron, ki snema naše življenje in obvesti Nadzornike, če naredimo kaj narobe. Naš planet ima veliko ravnih površin, zato smo jih kar najbolj izrabili in na njih zgradili čim več zgradb. Če pogledam naprej, vidim stanovanjske zgradbe in vse so identične. Če pogledam nazaj, vidim ogromno nakupovalno središče, kjer kar mrgoli ljudi in dronov. Če zasukam glavo v desno, vidim poslovni center, kjer se dvigajo visoki in zastekljeni nebotičniki, v katere nenehno vstopajo in iz njih izstopajo skoraj enaki ljudje: vsi imajo navadno poslovno obleko, gole glave in v rokah držijo kvadratno aktovko. Če pa obr-

nem glavo v levo, vidim še nekaj stavb, za njimi pa sto metrov visok betonski zid. Le kaj se skriva za njim?

S tem vprašanjem si glavo belim, že odkar lahko pametno razmišljam. Zid se mi je vedno zdel samoumeven del mojega življenja. Tako me zanima, kaj je na drugi strani za zidom, da če bi bilo moje zanimanje kot sonce, bi zgoreli vsi planeti v našem osončju. Velikokrat sem že načrtovala pobeg iz mesta, v katerem živim. Pred manj kot letom dni sem bila res zelo blizu temu, da bi se znebila občutka tesnobe, ki me obdaja ves čas v tem mestu. Blizu mojega bivališča je gora smeti Plastik Elektras (poimenovana po enem vplivnejših Nadzornikov zadnjega stoletja), kjer je tudi zelo veliko plastenk. Odločila sem se torej, da vzamem vsak teden petdeset plastenk in jih s pomočjo spenjača, vrvi in lepila zalepim v stvar, ki je še najbolj podobna lestvi. Ko je bila plastična lestev visoka že osemdeset metrov, me je zatožil moj sosed. Ja, zašpecal me je Nadzornikom, in to samo zato, da je v zameno dobil sto tisoč vdihov. Potem ko sem nešteto krat poskusila pobegniti, me je res minila volja. Nehala sem upati in živela sem samo še za vdihe in tablete.

Zavijem desno in se zaletim v semafor. To se mi kar naprej dogaja iz dveh razlogov: kadar razmišljam, sem skoraj v svojem svetu in nisem pozorna na okolico. Drugi razlog pa je prisoten pri vseh. Semaforjev, uličnih svetilk, avtov, avtobusov, ladij, letal in vlakov je toliko, da so naše oči in misli preobremenjene, da bi lahko spremljale vse dogajanje okoli nas. Ni čudno, da se je že zelo veliko ljudem zmešalo. Zaradi tega imamo v našem mestu tudi štiri ogromne umobolnice, kjer je poskrbljeno za te uboge ljudi. Upam, da jaz ne bom ena od njih, si mislim.

Verjetno se že sprašuješ, kam pravzaprav hodim. Na najbolj miren in zakoten kraj, ki ga poznam. Več o tem pozne-

je. Končno pridem do izposojevalnice avtomobilov. Izposodim si letečega, da bom hitreje prispela. Pogledam na cenik in se odločim, da bo dovolj ena ura. Pa še dovolj ugodno je – le trideset kriptocekinov za pol ure. Ob avtomat prislonim desno dlan, v kateri imam čip in vtipkam kodo. Avtomat mi izroči ključče in zaženem avto. Ta deluje na tablete z okusom bencina. Dvignem se v zrak in zapeljem po zgornji zračni cesti.

Pogledam čez okno in pod sabo vidim polno vozil, na stotine kvadratnih betonskih stavb, nebotačnike, ki se dvigajo visoko v nebo, veliko utripajočih luči, vrvež na ulicah, velike sive tovarne, trgovski center in še in še in še. Polno vsega je. Prepolno. Pogledam na navigacijo in bližam se cilju. Kaj pa je moj cilj? Zapuščena tovarna, v kateri so izdelovali tablete z okusom hrane. Tam res ni lepo, je pa na samem.

DOVOLJ! DOVOLJDOVOLJDOVOLJ!!! Ne morem več. Res ne morem več. Ne zdržim niti sekunde več. Dovolj imam vsega. Dovolj imam tega groznega, ogabnega in omejenega sveta. Vsi živimo drug mimo drugega. Upam, da se bo to spremenilo. Resnično upam. Zakopljem zapis.

Nato sedem in se naslonim na steno tovarne. Premišljuje o svetu, o svojem mestu in svoji ulici. Vse je tako pusto in prazno. Sovražim to. Moja glava je tako polna vseh misli, ki mi švigajo sem ter tja. A v vseh teh mislih ne najdem odgovora na vprašanje: Kaj je smisel mojega življenja?

Snamem si masko. Točno tako. Prav za res si snamem masko, odprem oči in globoko vdihnem. Adijo, ti grozni, okrutni svet. Ne bova se več videla. Še enkrat si mislim: ne razočaraj me, ti srečnež, ki si našel moj zapis. Počasi zapiram oči in končno se bo zgodilo to, kar sem si zaželela tega jutra. Zaspala bom za vedno. Oči imam že skoraj zaprte, tako rekoč sem že na pragu smrti. Tik preden za vse večne čase zaprem oči, pa se mi zazdi, da vidim sončno svetlobo. Čudovito, si rečem. Svetloba postaja vse večja in večja in me objame. Pa sem dočkala.

Laura Petrin, 13 let
OŠ Poljane, Ljubljana

